

Žltý dom v parku

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna krajina. Cez krajinu meandrovala rieka. Pomaly tiekla pomedzi kopce, rozpletala sa a potom sa zas zlievala do jedného koryta. Kamienky sa na jej dne preklzávali cez seba a vydávali šušťavé zvuky, akoby rieka spievala.

Krajinu na svojej ceste našli ľudia. Zastali na kopci, pozerali na rieku a nekonečné nížiny za ňou. "Krásna krajina," povedali si a založili si mesto. Občas sa rieka vylievala a ohrozovala ich príbytky, a tak ju postupne tu a tam prisýpali kameňmi a zemou. Nakoniec vznikli pevné brehy s múrikmi a zábradliami. Rieka prestala meandrovať a oblúkom sa ponáhľala k južným moriam. Jej spev začali prehlušovať zvuky áut.

Na jednom takom nasýpanom a upravenom brehu vznikol ružový park. Rástli tam topole a množstvo ruží. Park bol blízko centra mesta a obyvatelia si tam chodili oddýchnuť.

Do ružového parku chodievalo dievčatko v ružových šatách. Keď videlo skackať slnečné odlesky na hladine rieky veselo tancovalo. Krútilo sa vo vánku ako víry na rieke. Lístie topoľov jej šumelo do rytmu a keď ju to prestalo baviť stála pri múriku a mávala lodiam. Z každej lode, aj nákladnej, niekto zamával. Raz išiel s dievčatkom na prechádzku jej otec.

Popod fúzy si pohmkával pesničku o mori. Zastal pri múriku a nechal vietor aby mu prečesával vlasy. Pozoroval skackajúcu dcéru a pomyslel si: "Toto je dobré miesto na tancovanie. Bolo by dobré na tomto mieste postaviť nejaké šapito alebo stan chrániaci tancujúce deti pred dažďom a nepohodou." Zapálil si cigaretu a škrabkal sa po brade.

Rozhliadol sa a uvedomil si, že domy, kde bývajú ľudia sú dostatočne ďaleko a ani nočný spev ozývajúci sa od rieky by nikoho nerušil. "Nie stan, ale dom! Dom, kde by sa dalo spievať a tancovať po celý rok. A nielen pre deti!" A keďže ten pán bol v meste starostom, nelenil a na druhý deň to porozprával svojim poradcom. Tí s nadšením nápad prijali a do roka stál v ružovom parku veľký žltý dom s troma sálami. S jednou vstupnou a dvomi

postrannými.

Dievčatko sa zmenilo na slečnu. Chodilo tam tancovať so spolužiakmi zo strednej a neskôr na jazzové koncerty so spolužiakmi z vysokej školy. Niekedy bolo vypredané a tak sa do vnútra dostávali všelijakými bočnými vstupmi pre personál a niekedy aj oknami. Na jednom koncerte sa zoznámila so svojim budúcim manželom. Narodili sa im tri deti a ako rástli na koncerty začali chodiť sami. Najstarší syn sa dokonca stal hudobníkom a občas tam hrával so svojou kapelou. Otec už dávno nebol starostom. Dorábal víno vo svojom malom vinohrade za mestom.

Obyvatelia mesta považovali žltý dom v ružovom parku na brehu rieky za samozrejmu súčasť ich života. Spájala sa tam pre nich kultúra s oddychom. Žili si svojimi každodennými starosťami. Občas šomrali, že sa niečo v meste búra a niečo zas stavia, že sa autá pomaly v zápachach plazia mestom a mestská doprava nestačí. Témy sa stali súčasťou rozhovorov, ale v skutočnosti málokto niečo na zlepšenie naozaj urobil. Zabúdali na krásny výhľad, kvôli, ktorému sa tu kedysi usadili ich predkovia. A potom sa stalo to, čo nik nečakal. Jedného dňa mal byť v žltom dome v ružovom parku veľký bál. Keď hudobníci a tanečníci prišli pred bránu, zistili, že je zamknutá. Na dverách svietil veľký nápis: "Zákaz vstupu, budova je určená na búranie!" pod tým pečiatka a podpis starostu. A tak sa obyvatelia dozvedeli, že sa majú kultúrno-spoločenské funkcie starého žltého domu našiť do cudzej polyfunkčnej budovy, kde sa budú vertikálne vozit' v sklených výťahoch úradníci neznámych firiem z veľkoplošných podzemných garáží do veľkoplošných nadzemných kancelárií a v celosklených mezonetových bytoch na horných podlažiach budú obsluhovať robotické supermoderné zariadenia. "Nové polyfunkčné storočie!" pomyslela si žena, ktorá kedysi bola dievčatkom v ružových šatách. Dopila kávu a práve dočítaný článok v miestnych novinách položila na hrbu prečítaných novín pri dverách. "Je možné natlačiť všetky tie tance a hudbu a nadšenie a očakávanie a radosť do novej high-tech kože? Medzi zmes ostatných činností, kde

súčasne bude spotený trubkár hrať svoje životné sólo a personálny pracovník na treťom poschodí bude písať výpovede svojim kolegom a na deviatom bude na veľkoplošnej obrazovke likvidovať zelená jednooká príšera modrú bezokú?" Zamračila sa ako dieťa, nevedela si to predstaviť. Išla spať so zmiešanými pocitmi. V noci sa jej zdalo, že prišla búrka. Hladina rieky stúpala a voda postupne strhávala to, čo jej stálo v ceste. Žltá budova sa premenila na loď. Rozžiarila sa drobnými svetielkami, odbafla z komína ako parník a odplávala smerom k moru. Rieka hučala tmou pieseň o čudnom meste a ľuďoch, ktorí zabudli prečo sem prišli.

ĽH _ pseudonym Henrieta Ruf

fejtón vysielaný v rádiu Devín

2/2011